

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre	200 korona.
Fél évre	100 korona.
Negyed évre	50 korona.

Egyes szám ára:
4 korona.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:
ARANY JÁNOS-UTCA 47.

Hirdetéseket jutányosan vesz fel a kiadóhivatal

A Hazáról.

Csitt! Hallgassatok! Halkan járjatok!
Fel ne ébredjen a súlyos beteg!
Alszik...álmodik...régi időkről,
Amikor még volt magyar kikelet.

De...jajj! Mi volt ez? Kézó jajgatás!
Letörölöm sápadt arcáról a vért,
Összeszorítom ajkam...hallgatók
S a kezem feleme'em bosszuért.

Jertek! Kötözzük be a se'eket!
Vár bennünket a bus magyar határ!
Magyart rég nem ölelt keblére,
Menjünk hát s akkor újra rank talál!

Mélyen lelkembe vág e gyötrő kín,
Szivem ha'kul, csilapul verése.
A szemem sir, a lelkem könnyezik:
Beállt az éj: Hazám szenvedése!

Menjünk! Ne hagyjuk elvesztni Öt!
Nem! Ne várjuk meg a szörnyü halált!
Fogjunk össze az utolsó percben
És védjük meg e haldokló Hazát!

S ha majd ég, föld összeölelkezik,
A kivivott nagy diadal napján,
Akkor begyógyulnak a sajtó sebek
És szabadabb, boldogabb lesz Hazám!

IGNÓZIUS.

Élet vonatok.

Az életünk: száguldó gyorsvonat.
Egymás mellett sinpárok kész sora,
Mindenkinek egy. És mi rohanunk,
Nem tudjuk, hova.

Egy nagy un játszik itt komédiát.
És mi vagyunk élő játékszerek.
Célért török, eszméért vérezők,
S ő rajtunk nevet.

És a vonatok vágatnak föva.
Egy-egy a sorból a mélybe zuhan,
A szomszédja egy könnyet ejt, vagy
azt se,
És továbbrohan.

Király Tibor.

Adoma.

Mikor Petőfi azt a rettenetes szomjas verset írta

Miért nem tesz az Isten
Most csodát?
Változtatná borrá

A Tiszát:
Hadd lennék én meg a Duna,
Hogy a Tisza,
Belém omlana.

— Volt Szigeten egy poéta
uriember, aki szintén úgy szerette
a bort, mint Petőfi. Elolvasta
Petőfi versét s nagyot csapott
öklével az asztalra: hohó,
Petőfi barátom! Nem innál te
abból egy cseppet sem, mert elébe
feküdném én annak itt Szigeten.

Nincsenek már.

Bájjfy ur benyit a gyermekszobába, ahol öt éves fiacskája s három éves leánykája játszadozik. Bájjfy ur szépen mosolygó ábrázattal lép a gyermekekhez s ezt ujságolja nekik:

— Képzeljétek csak, gyerekek, éppen most volt itt a gólya és három kis testvérkét hozott nektek.

Mire a fiu szétvetett lábbal oda szól az apjának:

— Mindig mondtam én, hogy te szerelmi házasságot kötöttél a mamával.

Nagy szenzációk.

Nagyaládi Szabó István leköszönt az ablakból az utcára.

Az olasz király Turinból Párisba jövet elraboltatott gyémántjainak ismét birtokába jutott.

Mától fogva egészen megváltozott az Angol királynő éttermében az étkezési rend.

Pröhle Vilmos képviselő megöletett háromszáz kappant annak az öröme, hogy ő lesz Kína követe.

Párisban kitört a forradalom emlékére állított oszlop rácsozatának egy darabja.

Sziporkák.

— Ön úgy hegedül, mint Szent Dávid, csakhogy nem olyan szépen....

— Ön úgy beszél, mint bölcs Salamon, csakhogy nem olyan okosan....

Rossz éle, de igaz

— Ejnye, de jó levegő van itt.

— Jaj, kérlek, ne dicsérd, mert ha meghallják, még ezt is megadóztatják.

Készcipő és csizma kapható

Ne sajnálja a fáradságot és ön meggyőződhet arról hogy a mai áremelkedések dacára is jutányosan szereketi be **ozipő** és **osizma** szükségletét méret után, ha lemegy **FÁBIÁN** cipő- és csizma készítő műhelyében, **Rákóczi-utca 71. szám alá.**

Valamint erős munkás cipők.

Megyünk...

Tavaszi úton.... (Óh, szép a világ!)
(Viritott az ágakon almavirág!)
Mi szép hintónk az Élet.
Elindult egyszer valahonnan.

Óh, akkor még lágy szellők simogatták
Anyácskánk barna haját,
S álmos éjeken át altatták mosolyogva,
Selyempuha karján a barna babát.

Óh, akkor még aranyos esték,
Rongy életünket titkolták nagy kegyesen,
De várt már ránk a bánat hahótázva,
Éjjente haragos tengereken.

S hervadt mezőkön, halott tájakon
át.....
(Sírnak majd a kertben a buszrezedák!)
Mi csuf hintónk, a Halál,
Elindul egyszer valamerre.

Babiczy Béla.

Egy gyár előtt.

Idegen: Mire való e za két kémeny ezen a gyáron?

Részvényes: Az egyikén át a kamatok mennek füstbe, a másikon a tőke.

Két leány.

Egy ifjút keten imádtak.
Miután azonban az ifju mindkettőt egyformán szerette, — döntésig halasztást kért.

A két leány egy havi halasztásban állapodott meg.

Ezen idő alatt az egyik mindig az ifjuval volt, megismerttén vele ölelő karjait és tüzes csókjait, míg a másik szerényen visszavonulva, epedve gondolt az ifjura, várva annak határozatát.

És az ifju határozott:
Az egyiket meguntta, a másikat elfeledte.

Levél a Névtelen embernek.

Menyország, földszint 2. ajtó

Nagyon kedves poétám!

Szomorú, borongós vasárnap délután, újból, ismételtén átolvas-tam a maga csodásan szívbe mar-kozó hozzám intézett verseit — s újra 16 éves, hófehér lelkű, ábrán-dos kis lánynak érzem magam. — Mintha csak a középkorban várkis-asszony lennék s maga troubadúr úgy hatnak reám érzéssel tele ri-mei. Nem, kedves poétám, maga nem halt meg, maga halhatatlan — számomra. Hiába írta b. b. hozzám intézett levelében, hogy maga im-már lakója a menyországnak és a legszökébb s legbarnább angyalká-kat tanítgatja a csók isteni tudomá-nyára — még se hiszek neki.

Maga itt lenn van a földön s ám-bár azt írta levelében, hogy a „Név-telen asszony“ — mint asszony — soha sem érdekelte, ebben mégis ta-máskodom. Maga él: barna hajú, kék vagy zöld szemű, jóképű, 26 éves fiú, csupa csont és izom, az én zsánerem; „Hon y svit, qui mal y pense!“

Szálljon le hát a kedvemért, ha mégis a felhők közöt van és keres-sen fel: „Aki keres, alál“. Nem sze-retnék angyal lenni — nem, erre nem vagyok predesztinálva. Nektár ambrózia, vagy pláne, mézes kenyér — ezekre nincs vágyam. Hanem igenis: tejsavas paprikás csirkére, töltött káposztára és tepertős, tu-rós csuszára. Ez már szeretem s erre magát is szívesen látnám — ha meg tud találni.

Ugy-e, magát Bélusnak hív-ják? Igen?

A menyország — szerintem — unalmas hely. Majd ötven eszten-dős koromban utazom fel oda. Ott nincsenek szép, fess fiúk! — jobb idelelni, a földön.

Legkedvesebb poétám, az ér kis szobacímám, Tüskés Böske kérdez-teti, vannak-e a menyországban gazdászok? Mert szerinte: „A

menyország menyország se lenne, ha benne gazdász-gyerek nem lenne“. Hát „Gerbaudt“ és „Mir-jam“ cigarettát lehet-e ott kap-ni? Irjon, ha tényleg ott van.

Levelét türelmetlenül várja —

Névtelen asszony.

Diák nóta.

(Éneklő Marietta.)

Ha feljőnnél a lépcsőházba
Beszelnék veled, te diák-gyerek.
Elmondanám: Szeretlek téged,
Nagyon szeretlek, te diák-gyerek!
Szerelmed csodás tündérálom,
A csókod itt ég most is a számon.
Meg fogsz bukni az érettségin,
Ha engem szeretsz, —
Te diák-gyerek!

Névtelen asszony.

A darda.

A vonaton egy falusi zsidó vé-letlenül csupa rendezett vallásu-riemberek közé téved. Az urak néhány csipős megjegyzést lóditá-nak a zsidó fejéhez. A zsidó szeré-nyen védekezik.

— Hallgass, zsidó! — dönti el végül a vitát az egyik ur — a mi őseink dárdával jöttek be az or-szágba, a tied meg fokhagymával.

A zsidó elnémult. A legközelebbi állomásnál leszáll és megrohanja a vasuti vendéglőt:

— Kérek egy rostélyost! mondja a zsidó.

— Fokhagymával? — kérdi a pincér.

— Nüná, dárdával!

SZIREK ANDRAS

elsőrendű uri- és egyenruha sza-bósága augolgyapjuszövetek Isko-lai és egyenruházati sapkákraktára

Szent Anna-utca 1. szám

Telefon szám 509.

A tizenhármas szám.

Egy vidéki szinigazgató a lapok-ban keservesen panaszolja, hogy milyen végzetes volt ránézve a ti-zenhármas szám. Aszongya példá-nak okáért, hogy Aradon, a tizen-hármas városában bukott meg elő-ször, meg hogy pont tizenhárom ellenségei valának. Hát ez semmi! Azt méltóztassanak meghallgatni, micsoda végzetes volt reám az omi-nózus tizenhármas szám.

Először is december 24-én szü-lettem. Ez december 11-től számit-va pont a 13-ik nap. Január 6-án keresztelték, vagyis tizenhárom nappal születésem után. Ezért nem is lett belőlem püspök. Tizenhárom hetes koromban a fejem lágyára estem. Ekkor határoztam el, hogy humorista leszek. Életem legszeren-csétlenebb elhatározása! Születésem után pontosan 13 év múlva lettem 13 esztendő. Hát ez olyan pech, a milyenre a legöregebb emberek sem emlékeznek. Meg is buktam ebben az évben kettőből.

Ezután is üldözött ez a szám. A Rigó-utca 26 alatt laktam és két-szer árvereztek ott. Kétszer tizen-három annyi mint huszonhat. Ti-zenharminadikán már soha sem volt pénzem az elsejiből és ez idén még nem jöttem ki a nyomorból. Gyak-ram ültem tizenharmad magam-mal, vacsoránál és mindannyiszor adós maradtam a cekkel. Ennyi ba-jom volt nekem a tizenhármas számmal.

Még egy végső kísérletet teszek. Kimegyek az erdőre és pont a ti-zenharminadik fára felkötöm maga-mat egy tizenhárom koronás kötél-lel. (Ezzel jó lesz igyekezni, míg feljebb nem megy a kötéll ára.) Ha ez sem sikerül, akkor bizonyos, — hogy sohasem lesz belőlem szeren-csés ember.

Egy szobalányhoz.

Szeress Lizi!

S ha epeszt a szerelem,
Szedd össze az ezüstneműt,
Szökjünk meg az éjjelen.

Kellemes és Kellemetlen kérdések.

▽▽▽▽

E rovatban közlötték az vállalkosságot, aki elővassa. ...

▽▽▽▽

Mondják, kedves Baltazár Dezső és Márk Endre urak, miért nem jelentek meg a Petőfi-ünnepélyen? Vagy az nem volt elég destruktív?

Mondja, kedves Juhász Nagy Sándor, Bécsben, az a nagyszámú küldöttség, mely önnél járt, tényleg Magyar Simon ügyvédből állt egyedül? Nem is tudtuk eddig, hogy Magyar Simon oly „nagyszámu”.

Mondja, tisztelt Baltazár Dezső ur, tényleg olyan nagy szeretettel várják Amerikában, hogy be sem akarják engedni?

Mondja, Vecsey, MÁV irodatiszt, tényleg barátai unszolására lép fel képviselőjelöltnek? Ha megengedi, én is unszolom. Egy ismerőse.

Mondja, kedves L. Loránt József, színi kritikus ur, önnek miért szédítően elegáns Lux Terka? Kérdi, aki elegánsabb.

Mondja, kedves Bodolai, hány szavazat-többséggel lett csapatkapitány? Kérdi, aki lecsuszott.

Mondja, kedves Katona Gábor ur a Boldog-kertből, igaz, hogy maga három kerekű szekeren szokott hazajárni, a negyediket elhagyja az uton? Kérdi, aki a kereket negtálta.

Mondja, kedves Benei J., abból a nagy örökségből az árvákra nem gondol? Kérdi, aki mezitláb jár.

Mondja, kedves P. Nagy Rózsi, most is azt dalolja, hogy: „Életemben nem szerettem, csak egyet”?

Mondja, kedves Báthory ur, maga az a veszedelmes erőművész és birkozó, ki mindenkit legyőz?

Mondja, kedves Benyovszky, újságíró ur, elég gyorsan járnak a villamosok a Piac utcán?

Mondja, kedves T. Annuska, a Schaff tánciskolájából, miért oly izgatott vansztepp alatt?

Mondja, kedves Kozempel ur, a Téglás-kert, Szepesi-utcából, igaz, hogy maga kibérelte a tégláskerti kanálist, mikor a petróleum arra folyt? Kérdi, akinek nem engedte szedni a potya petróleumot.

Mondja, kedves Katona Gábor ur — igaz, hogy még mindig az a nő-tája: „Cifra szüröm szemtanuja, hányszor voltál...”? Kérdi, akinek eldalolta valahol.

Mondja, kedves Burai István ur, a Téglás-kert, Basahalom-utcából, igaz, hogy csak egy szőke asszony van a világon?

Mondják, kedves B. Mariska és R. Bözsike kisasszonyok, a Téglás-kertből, nem mondanák meg, hogy kinek a kedvéért járnak a koplaló felé mindig? Kérdi, aki ugvis tudja.

Mondja, kedves Máté Lajos, villamos-kalauz, a Boldog-kertből — igaz, hogy szerelmes abba a szép kis lányba, aki a szomszédjába jár? Kérdi egy kíváncsi.

Mondja, kedves Kovács ur, miért szalad olyan szekér után, amely föl nem veszi? Kérdi, aki látta.

Mondják, kedves Nagy József, Bodó Anti és Tóth János urak, Kisvárdáról, igaz, hogy hushagyókor egyikőjük sem tudta magáról, hogy fiu-e vagy leány? Kérdi a hőtömeg, mely a kísállomás előtt volt.

Mondják, kedves Nagy József, Bodó és Tóth János urak Kisvárdáról, hogy is van az a nóta, hogy: „Kisvárdára kéne menni, egy kis jó bort kéne inni”? Kérdi az üres üveg.

Mondja, édes Kerekes Balázs, Püspökladányból, meg tudná mondani: legujabban mire volna szüksége? Kérdi egy leány.

Mondja, kedves Grósz Ferenc ur Nánásról, igaz az, hogy maga a Dobó nagyhalmon lövészti gyakorlatokat tart? Kérdi valaki.

Mondja, kedves Mádi Sándor ur, Hajdunánásról, igaz-e, hogy az idén ismét megkezdeti a főzegtaposási tanfolyamot, Kalmár ur vezetése mellett? Kérdik az érdekeltek.

Mondja, kedves Mezey ur, a Vendég-utcából, nem kölesörözné nekünk azt a nyakkendőt, amelyben a vágóhidra jár? Kérdik a vágólegények.

Más.

A főnökéhez beront kikelt ábrázattal Weisz ur.

— Főnök ur, sziveskedjék hazaengedni.

— Miért?

— A fe-feleségemnek nehéz... nehéz szülése van.

— Menjen haza, az Istenért, Weisz ur!

Három nap mulva ismét beront Weisz ur a főnöke szobájába, még kikeltebb ábrázattal.

— Főnök ur, méltóztassék rögtön hazaengedni, a feleségemnek nehéz szülése van.

A főnök bámulva ránéz Weiszra, aztán azt mondja: Menjen!

De mikor három nap mulva ismét előáll Weisz ur a kérelmével, dühösen ráripakodik a főnök.

— Az istenit magának! Hát mi a maga felesége tulajdonképpen?

— Bába-asszony, kérem.

Korszakalkotó irodalmi hagyaték a Nagyerdőn.

1921 tavaszán, egy árnyborította fapadon, a Nagyerdőn, ismeretlen szerző kéziratát találtam.

A kézirat rövid tartalmát az alábbiakban közlöm s mindössze azokat a részleteket hagyom el, melyek korunk nagy államférfiainak (? Szerk.) kompromittálók lehetnének.

A könyv első lapján a következőket olvastam:

Visszaemlékezések a kőkorszaktól a mai napig. Nagyatádi Szabó István s dr. Szatay Ferenc a kőkorszaktól a vízkorszakig. (Esztétikai tanulmány.)

A könyv alsó balsarkában:

„Halandó, ki poros Nagyerdőn kopott cipőddel a helyhez tévelyegtél, gondolkodj az élet mulandósága és a szerelem fellett! Kihült hullám keresésére el ne indulj! Fogadd kedvesem innen a halál kapujából is kissé bánatos és furesa üdvözetemet.”

A második lapon:

Bevezetés a pathológiai esztétikába.

„Bánatos özvegyek és árvák! A mai modern irodalomból utóbbi időben teljesen kihaltak Mikszáth „Régi jó táblabirái”-hoz hasonlóan a nagy esztétikusok.

Az irodalom hova-tovább nem képes tájékozódni, az írók ma-holnap nem fogják tudni, mit és hogyan irjanak. Szerény munkám ugyan nem akarja felforgatni a mai esztétikai nézeteket, mindössze az újabb idők irodalmi tulajdonságairól, a regényírók, és különösen a lyrai költők elszaporodásáról (a lyrai költők elszaporodását már Heine is az Egyiptomi hét csapás közzé sorolta) közlöm gondosan összegyűjtött adataimat.

Minthogy azonban említett

dolgok megértéséhez némi irodalomtörténeti tudás is szükséges, munkám első részében dióhéjban összefoglalom a hazai és külföldi irodalom történetét.

Kedves kötelességemnek tartom, hogy e helyen hála-köszönetemet nyilvánítsam dr. Szatay Ferenc urnak, az Egyetértés szerkesztőjének, amiért munkámhoz a Színházi Figaró és az Egyetértés kiselejtezett számainak rendelkezésemre bocsátotta.

A szerző.”

Irodalomtörténeti vonatkozások.

Az Egyetértés 1920 december 7-iki számában olvasom a következőket: Jean Arthur Rimbeau, német költő, a háborúról írott cikkében megjegyzi, hogy már a görögöknél és a rómaiaknál is virágzó irodalmi élet fejlődött. Nálunk Magyarországon az irodalmi élet a XIII. században indult virágzásnak, a „Félreértés” c. politikai hetilap (az Egyetértés ősapja) megindításával, melyet főképpen a Hortobágyon olvastak. Tehát az Egyetértés irodalma már a legrégibb időkben is a Hortobágyig nyulik vissza.

A Hajdúföld ugyan egyik novemberi számában azt írja, hogy már a III. században is volt irodalom, de én, az Egyetértés munkatársa, aki a háború alatt, mint tréningkéntes szolgáltam a 7-es huszároknál a X. században, háttározottan kijelentem, hogy itt a X. században még nem volt irodalom. A huszároknak fogalmuk sem volt róla. Hogy állit-

hatja akkor a Hajdúföld, hogy már a III. században irodalom lett legyen volna? A Hajdúföld kissé elvetette a sulykot.

Egyébként a legújabb párisi divat, mint azt a párisi „Divat Revü” közli: Térdig érő alj, batizst csipkével, párdue-tollas kalap, kék pongyola selyem-sál, himezve, áttört harisnya.

Eddig az Egyetértés említett cikke.

Az Egyetértés cikke az irodalmat egyáltalán nem igazolja. A divatot is csak többé-kevésbé.

Először is az irodalom visszanyulik a barlanglakó ősök barlangfalára.

Egyik őskori barlang falán a Villám egyik munkatársa (egyéb ként kiváló geológus) a következő, halcsonttal felvésett sorokat találta:

„Használja az UHU kávépótlót!”

Egy másik barlangban:

„Olvassa az Egyetértést!”

Másodszor téved az Egyetértés, illetőleg a „Divat Revü” a divatot illetően is. A legújabb divatu alj (szoknya) nem ér egészen a térdig. Aki térdén alul érő szoknyát visel, arra már azt mondják a többi rossz nők, hogy „nagyon aljas”.

A barlanglakók szokása mai napig ugyyszólván teljes épségben fennmaradt (közvetlen utódaik a vagonlakók). E szokások maradványai a különböző hieroglifák a falakon, melyek különösen a magukba zárt olvasókat gyönyörködtetik.

E szokások maradványai továbbá a falragaszok, hordozható plakátok stb. A fali irodalomhoz tartozik azon kívül a falinaptár, a falra írt lyrai versek stb.

Az ősemberek tehát ma is élnek a fali irodalomban. Itt Debrecenben is nap-nap után új jegyzeteket találunk a falakon, ame-

Paplan-varrodámba

uj fehér vatta érkezett.
Selyem, glott, kaszír
paplanok kaphatók és
megrendelhetők. Pehely
és gyapju paplanokat készí-
sztek. Alakítok, frissítok.

Ócska vattát, paplanokat veszek.

DEBRECZENI LAJOS Kossuth-utca 11. sz.

lyek az illető ősember műveltségét tükrözik vissza.

Az ősembernek a gyermekekhez és a katonákhoz való hasonlatosságát (ez esetben) az is bizonyítja, hogy a falakra gyermekek és katonák szoktak írni leggyakrabban.

Tegnap egy elhagyatott kasszárnya falán a következő, irodalmi nivóju mondatot találtam:

„Itt olvastam az Egyetértést,
Itt álltam poszton,
Rossz koszton.“

„Irtam én magam, sajátkezüleg.
Csurri János, honvéd.“
(Folyt. köv.)

Babiczký Béla.

Tüskés Böske nótája.

Azt beszélük Debrecenbe.
Hogy csalfák a gazdászok.
Nem törődöm egyikkel se,
Nem gondolok reájuk.
Levelüket elégetem,
Emléküket eltemetem. —
Ha elhagynak se bánom.
Gyurka édes — Gyurka drága —
Csupán magát sajnálom.

Ha felveti szép kék szemét
Az erdön az ibolya;
Hogyha álmodozni késztet
Tavaszi nap verőfényes sugara:
Végignézek sok gazdászon,
De csak maga után vágyom,
Gyurka édes — Gyurka drága —
Csupán magát sajnálom.

Névtelen asszony.

Kalapok tisztítását,
vasalását és javítását
elvállalom. — Használt
kalapokból újakat
készítek. :: ::

Beliczay
kalapos, Jiao-u 38.
a fő-posta mellett.

Ki vagyok.

Azt kérde, ki vagyok, hát megmondom néked:

Ember, aki szeret, a te üdvösséged.

Méh vagyok, mely nem csapong egy virágról másra,

Egy virág kelyhére hajtja szive vágya.

Szellő vagyok, amely nem száll ingatagon,

Egy cél felé halad, lengedez szabadon.

Árnyék vagyok, örök anyéka egy lénynek.

Hogy kinek? Édesem, most már csak tenéked.

Óceán, mely nem rejt számtalan gyöngyszemet,

Egyet és az te vagy; csak egyetlen egyet.

Dallamoknak legszebb összessége vagyok,

Ha szomorú vagy, én is az vagyok.

Vesd arcomra szemed és azonnal látod,

Visszaveri arcom kedved, boldogságod.

Kérde, még, ki vagyok?.....

De most már hadd szóljon másról is a lélek.

Óh, mért nézel úgy rám, ki csak érted élek.

Mintha óriási mérges kígyó lennék

És te volnál az őz, akit én elnyelnék.

Hiába, hiába igyekszel elüzni,
Nem hagyod virágod a keblemre tüzni.

Elolvastom én még szived jégpáncélját,

Keblemre tüzöm majd szerelmem virágát.

Ha a jég áradatába fullasztalak,

Megtörtem akkor már ellenállásodat.

Szirt-alapzatodról, ahol te most állasz,

Gyöngyöző mélységbe leugrasz-e? Válasz.

Dubravszy László.

Jegyesek.

— Hát a jegygyűrűt mikor kapom meg?

— Mikor visszakapom a régi menyasszonyomtól.

Majdnem!

— Látja azt a nőt. Egy hajszálon múlt, hogy nem vettem el feleségül.

— Ugyan, hogy történt?

Náluk ebédeltem és a levesben, a mit főzött, egy hajszálat találtam... Ezen múlt a dolog!

Ez már csak hiteles.

Az Egyetértésben azt olvastuk,
Hogy a Lloyd pesti levelezője azt olvasta,

Hogy a Debreceni Ujságnak azt írta a nagyváradi levelezője,

Hogy egy kitünő államférfitől azt hallotta,

Hogy a kormányhoz közel álló férfi azt mondotta,

Hogy a kormányának az volna a szándéka,

Hogy az ellátatlanok részére a hó vége felé gabonát vásárol

ANTALFY JÓZSEF

ANTALFY JÓZSEF

könyv-, mű-, zenemű-
és papírkereskedése:

Szent-Anna-u. és
Varga-utca sarok.

Legjobb bevásárlási
forrás! Menjünk oda!

Az én dialom.

Ad nótam:

„Beszegődtem Tarnócára“

Beszegődtem a Villámhoz kortesnek,

Sok avasója van a bolond versnek.

Fizetésem barna kritika-leves,

Mégél abból egy kortes,

Mégél abból egy kortes.

Lélekjelenlét.

Blau urat, a Blau és Tulpenduft cég tagját a villamos kocsis elüti. Midőn lakásán eszméletét visszanyeri, kérdi a felesge:

— Mondd, kérlek, Manó, mit éreztél abban a borzasztó pillanatban?

— Hogy mit éreztem? Semmit. Csak azon az egyen gondolkoztam, hogy a társam, a Tulpenduft, megalapítja-e a tervbe vett fiókot, vagy bemondja-e a tervbe vett esődöt és kiszámoltam magamban, hogy melyiknél marad neki több haszna — nélkülem.

Pártoljuk a hazai ipart!

Bemegy a székely paraszt egy boltba és holmi bevásárlások után egy koszoru fűgét kér. Mialatt kiszögélik, odaszól a kereskedőhöz:

— De magyar gyártmányt adjon az ur!

„Meteor” mozi.

Bocskai-tér 10.

1922. március 19-én, vasárnap:

1001 éjszaka.

Fantasztikus kalandor dráma.

Előadások kezdete: d. u. 3., 5., 7. és 9 órakor. — Jegyelővétel d. e. 10 órakor —

Báli versek.

Nézd csak Micit, mily elegáns alak,
A többi mind mellette csak salak,
Vénusi szépség, junói termet:
Édenné teszi a báli termet!

Hadd el pajtás, megszólal a másik,
Ki eközben unalmasan ásit, —
Szép kirakat, feltűnésre szánva,
De a bolt: árúciókban árva!

„Mit jelenthet, hogy szokása ellenére

Oly epedve néz ma Berta Elemérre?”

„Óh, ne kérdezd, imé olvasd, itt van a lap:

Elemér ur — szemet ez szur — hivatalát kap!”

Na, csak bolondok a költők!

— Így szól önmagában Julesa —

Tárgyuk, mit megénekelnek,

Most haszontalan, majd furcsa.

Egy „virágárús lány” nekik

Eiég tárgy megéneklésre!

Én hasznosabbat árulok,

Petrezselymet: s vesznek észre?!

Nézd papám, nézd e levélkét.

Szép jogászok bálba hivnak;

Óh, eressz el, óh, ne tégy ki

— Pár forintért — annyi kinnak!

Óh, leányom, kaptam én is

Meghívót, de nem jogásztól.

Végrehajtó bácsi hozta.

Nézd: mi szépen összepászol!

Ria.

Memotechnika

A tanár ur fiakkeren megy a bálba. Leszálláskor a fiakkeres odaszól neki:

— Ne tessék majd a számomat elfelejteni. — 343. — Tessék talán feljegyezni.

— Nem szükséges, nagyon könnyen megjegyezhető ez a szám.

— ? ?

— 7-nek a harmadik hatványa.

Ebédnél.

— Te, asszony, ennek a nyulnak szaga van.

— Ha te feküdnél ebben az enyhe időben 8 napig pácban, neked is volna szagod.

Csizmadia és a bagoly élet-halál harca.

Kedves Villám!

A mult héten történt z Ujsoron, hogy egy szaktársam éjjeli álmra szenderült a feleségével. Édes álmából fölzavarta a felesége ijedt kiáltása, hogy tolvaj jár a padlásán! Mindketten felöltöztek, haditanácsot tartottak és rohamot intéztek a tolvaj ellen. Férje előkészítette a knájpót (az ugynevezett suszter-kést és ráerősítette az legközelebb talált piszkafára és megindultak kettesekén rohamra:

A létrán fölfelé haladva, a legnagyobb elszántsággal kiáltotta:

„Add meg magad rossz ember, mert már kézben vagy!” és az elkészített fegyvert mondkét kézzel támadásra tartva kinyitotta az ajtót. Hü felesége követő férjét. Amint kinyitott az ajtó, a bagoly irtózatossá rémülettel kirepült, kedves szaktársam pedig halálos rémülettel lezuhant és kedves nejét maga alá temette.

Áldás és béke poraikra!

Egy suszter.

Olesóbb

készítményt sokan kínálnak a vevőközönségnek egyes üzletekben, de jobbat s hatásában biztosabbat senki sem nyújthat, mint a valódi

DIANA-SÓSBORSZESZ,

o mely változatlan minőségben o

mindenütt kapható!

1 kis üveg ára 44 korona.

1 közép üveg ára 120 korona.

1 nagy üveg ára 240 korona.

Gyártja: a Diana Kereskedelmi R.-T.

Budapest, V., Nádor-utca 30.

Kinek mi a nótája.

A „Villám“ saját külön, mindennapi kiküldött tudósítója nyakába vette a városokat, hogy megtudja: kinek mi a nótája. Tudományos kutatásai eredményéről, mely Debreczenben volt az alábbiakban szemléltetve:

Jung Sándor gazdasznak:
„Hazudik a muzsikaszó...”

Bessenyei Gyurka gazdasznak:
„Kinn lakom én Kisperjesen, a pusztai karámban...”

Dr. Szelényi Dezsőnek:
„Oly szép az élet, oly szép a világ
Ha szállnak a légben a füstkarikák...”

Cs. Gyula színművésznek:
„Végeztem a szemtelenel,
Rátapostam tenyeremmel mindkét orcájára...”

L. Pista artistának:
„Ne bántson engem az ur,
Mert az apám földesur,
Krinolinba!”

Józan Pistának:
„Kis kutya, nagy kutya nem
ugat hiába...”

Minden jókedvű ember
terjeszti a „Villám“-ot.

Mihalovits Jenő

GYÓGYSZERTÁRA ÉS
GYÓGYSZERÉSZETI
MŰLABORATORIUMA
A „KIGYO“-HOZ.

DEBRECEN, PIAC-U.
33. SZAM ALATT.
Avárosházzal szemben.

Különleges gyógy-
szerekben nagy
o o választék. o o

Hogyan lettem néger köztársasági elnök?

Amerikába és visszalógott tudósítónk.

(Folytatás.)

„...Six Nyavajeszku iszkiri menyki! — kiáltottam a tömeghez. (Ham-ham fogcsattogtatás.) Beszédemet megint nem végezhettem be, mert a terem feketélt a feketéktől s az izgalom tetőfokra hágott. De azért folytattam: Kedves festvéreim, itt az ideje, hogy ennek az amerikaizásnak véget vessünk. Le a lant, írta Petőfi Antal; ássátok elő a hazai bárdot, megüzenjük a hadat a fehéreknek; a jelen pillanattól fogva szabadok vagytok; azt tehettek, amit akartok s azt egyetek, amit akrtok (meg amit én akarok). Menjetez arra, amerre akartok (csak minél hamarabb megszabadulhassak tőletek). A tömeg lármázni kezdett, valóságos extázisba esett. A forrongás mindinkább erősödött, a tömegben a kanibálizmus tünetei mutatkoztak, mely a következő percben kitört rajtuk. A

négerek figcsikorgatva kitörték az ajtókat s kiözönlöttek az utcára, a járó-kelőket megették. Az első áldozat egy lámpagyújtó volt, akit petróleummal leöntve, kanócra kenve megették; a lámpagyújtó-rud az egyik néger hasában megakadt és ez a néger gyújtó-rud-tágulás következtében kiszervegett. Erre a négerek felbőszülve széjjelözönlöttek és garázdálkodni kezdtek a Cyty főterén. Az ott levő cipőpucculót megláncozták, széttépték és megették, csontjait széjjel osztva maguk között. A szegény áldozat ládáját feltörték s a benne talált kenőcsöt és suvixot kefére kenve megették, amitől sokan kefeömlést kaptak s örülten futkároztak. Én igyekeztem felhasználni a zavart és összes kiüzentetéstimet hátrahagyva, pergázusomra kapva, hazalovagoltam. **Pá-Landor.**

A parkban.

A nevelőnő a fiatal kisasszonyokkal megállt egy gyönyörű Antonius szobor előtt. A kisasszonyok érdeklődve nézik a szobor fügefalevelét.

— Gyönyörű szobor! — lelkesedik a nevelőnő.

— Igen... hát még milyen szép lehet ősszel, levelek hullása, daru távozása idején — szavalja az egyik kisasszony.

Halálfélelem.

Egy öreg tanár, aki napok óta súlyos betegen fekszik az ágyán s érzi, hogy álmoság fogja el, a fall felé ikészül fordulni, hogy aludjék. De mielőtt ezt tenné, odaszól környezetéhez:

— Szóljatok, ha esetleg megtalálnék halni...

A katedréről.

„Uraim! A történelem nagy szerű példát mutatja fel a hosszú városromlásoknak. Így pl.: a görögök tíz esztendeig ágyuzták „hasztalanul“ Trója falait.

Király balzsam

csusz és köszvény ellen, ugy-szintén **Fávarokréz** és **Fáyszappan** békebeli minőségben, valamint **Hajdusági bajuszpedrő** fehér, barna és fekete színben kapható a készítő

GRÓSZ NAGY FERENC

„Aranyegyszarvu“
gyógyszertárában
(Színház mellett.)

Felelős szerkesztő: SZIKRA.